

Sveikiname Gimnaziją jubiliejaus proga

Mielieji,

Neprisimenu, kada mano rankos, įpratusios lakstyti kompiuterio klaviatūros klavišais ir mobiliojo telefono ekranu, paskutinį kartą su kūrybišku užsidegimu laikė plunksną virš balto popieriaus lapo su viltimi parašyti tą vienintelį, tikrą, amžiną žodį...

Šiame pasaulyje, nuolatiniam triukšme ir skubėjime, žmonės krauna neužbaigtas mintis, svajones ir siekius į sielos pakampus tikėdamiesi, kad vieną dieną turės jiems daugiau laiko...vieną dieną, kai turės užtenkamai pinigų pagarbos, pasisekimo...Deja, Mielieji, laikas, kaip rašė Seneka pirmajame savo laiške Liucilijui, yra mūsų vienintelis turtas, kurio nuosavybę mums suteikė Kūrėjas, ir kuris su kiekviena diena vis mažėja, kurio negalime uždaryti į banko sąskaitą, kur neauga procentai... Ne, laikas duotas tam, kad juo naudotumėmės kiekvieną dieną tinkamai, kad nesigailėtumėme pro pirštus ištekėjusių valandų, dienų, metų..

Su tokiomis mintimis apie laiką ir pradėdu šį trumpą laišką, kurį siunčiu Jums, Mielieji, šia gražia Laukuvos mokyklos ir Laukuvos Norberto Vėliaus gimnazijos jubiliejaus proga.

Laiškas man visų pirma yra ryšys tarp rašančiojo ir to, kuriam tas laiškas skirtas. Net ir laiškai, išmesti į jūrą, yra skirti Kitam su viltimi, kad juos kas nors perskaitys, supras, atsakys ir taip gims dar vienas gražus ryšys, dar viena istorija, kokią gali sukurti tik žmogus. Šis laiškas neturi vieno adresato, siunčiu jį savo gimtinei, šeimai, mokytojams, mažiesiems broliams ir sesėms, būreliais besibraunantiems pro mokyklos duris ir vis iš naujo pradedančius tą pačią, bet kaskart skirtingą istoriją...

Kartu su jais ir aš vėl atveriu medines mokyklos duris, kurių šaltą rankeną vis dar jaučiu savo delne, kai mintimis sugrįžtu į kaštonais nubertą kiemą...

Mokyklos durys...Kiek baimės, laimės, nerimo ir jaudulio išgyventa kaskart jas atveriant ir jas užveriant...

Kai paskutinį kartą užvėriau mokyklos duris prieš daugiau nei 10 metų, prisimenu, kokia tada jaučiausi savimi patenkinta ir pasitikinti. Galvoje dūzgė ir svaigino viena mintis: štai pagaliau atėjo ta diena, kai galėsiu įsilieti į suaugusiųjų pasaulį, būti visaverte jo dalimi... po 12 ilgų metų...

Ir štai, šiandien, kai rašau šiuos žodžius, su nuostaba suvokiu, jog nuo tos akimirkos prabėgo dar beveik 12 metų, kurie jau nebeatrodė tokie ilgi. Atvirksčiai, jie prabėgo kaip 12 laikrodžio dūžių..

Per tuos metus aš atvėriau ir užvėriau daug durų... Už vienu liko studijos ir dar vaikiškas nerūpestingumas, už kitų – palikau klaidas, nepateisintus lūkesčius ir karteli, dar už kitų radau viltį ir meilę. Atidariau duris iš Lietuvos į Vakarų Europą ir net toliau už Atlanto vandenyno : Prancūzija, Vokietija, New York'as, Liuksemburgas....Ne visas duris buvo lengva atidaryti –

svetima šalis, svetima kalba, svetimi papročiai ir daug daug daug prietarų, šablonų, nuostatų, kurias reikėjo laužyti, peržengti ir toliau eiti į vis naują horizontą..

Labai dažnai tai, ko nežinome, ko iki galo nesuprantame, mus baugina, iškreipia mūsų suvokimą, pažeidžia spendimo galią. Durys man šiandien yra kaip simbolis : žvelgti sunkumams tiesiai į akis ir įsivaizduoti duris, į kurias tereikia ištiesti ranką ir paspausti rankeną tam, kad nauja šviesa išsklaidytų pasenusią tamsą. Kiekvienas gyvenimo etapas – tai naujos durys; baisu peržengti jų slenkstį, baisu net žvilgtelėti, bet tai, kas Jūsų laukia, tikrai yra verta visų šių pastangų.

Mažieji, jei skaitysit šitą laišką, tik nenusistokit bandyti, nebijokit suklysti, nebijokit prisipažinti, kad kartais bijot. Žinokit, jog už durų daug tokių kaip Jūs... Netikėkit, jei Jums sakys, jog neverta, jog Jūs nesugebesit, jog suklypsit ir visos pastangos nueis veltui! Netikėkit, jei Jums sakys, kad esate įstrigę savo, savo šeimos, savo tautos istorijos spąstuose. Savo gyvenimo istoriją rašote Jūs patys ir jos tęsinį nusprendžiate kiekvieną dieną, net ir darydami, atrodo, pačius nereikšmingiausius darbus ar, atvirksčiai, nuspręsdami nesiimti jokių veiksmų. Kiekvienas veiksmas ar jo sąmoningas atsisakymas kuria Jūsų asmeninę istoriją, taip pat daro įtaką istorijai tų, kuriuos sutikote ar dar sutiksite savo kelyje.

Visi esame neatsiejamai susiję : Mūsų ryšiai, Mūsų ateitis ir Mūsų istorija priklauso nuo kiekvieno Mūsų sprendimo. Prisimenu vieną gražią Amerikos indėnų pasaką apie gaisrą, kuris staiga kilo girioje ir ėmė niokoti viską, kas tik pasipainiojo ugnies kelyje. Visi didžiausi ir drąsiausi girios žvėrys bėgo iš girios ir apimti išgąščio ir nevilties žiūrėjo, kaip ugnis lėtai naikino visą jų būtį, visą jų egzistenciją. Ir štai tuo metu visų dėmesį atkreipė mažas kolibris, kuris lakiojo nuo upės iki gaisro apimtos girios ir į ugnį snapelyje nešė po vieną lašelį vandens. Žvėrys ėmė iš jo tyčiotis : „Negi tu, kvailas paukšti, manai, jog su keliais lašeliais užgesinsi visą gaisrą?“ Kolibris atsakė: „Aš žinau, kad mano pastangos mažos ir jų vienu gaisrui užgesinti neužteks, bet aš darau viską, kas yra mano jėgoms“.

Turbūt dažnai teko girdėti, jog Jūsų pastangos - tik lašas jūroje. Bet paklauskite savęs : kas yra jūra, jei ne milijardų milijardai mažų vandens lašelių.

Šiandien kiekvienas esame atsakingi ne tik už save ir tuos, kurie mums brangus, bet ir už tuos, kurių nepažįstame, ar dar neturėjome galimybės pažinti. Šiandien ne vien Jūs, bet visa žmonija stovi ir dvejoja prieš dideles ir sunkias duris. Prie šių durų visus atvedė ekonominė krizė, kuri atskleidė jau seniai brendusia socialine krize, kuri privedė prie žmonijos identiteto krizes. Ką pasirinksiame šiandien, tuo būsim rytoj. Ar atstumsim tuos, kurie kitokie nei mes, kuriems šiandien reikia pagalbos rankos? Ar galbūt nuspręsim, jog solidarumas, tarpusavio supratimas ir parama, visos šios didingos normos, kurias žmogus sukūrė po pasaulį nusiaubusių karinių konfliktų, yra mūsų vertybės, kurios mus apibrėžia ir mus laiko kartu? Jeigu norime perlipti per šių durų slenkstį, turime būti vieningi, ieškoti ne skirtumų, bet panašumų. Šie panašumai nėra pagrįsti kalba, odos spalva, rūbų parduotuvės pavadinimu, bet vertybėmis, kurios mus išlaiko žmonėmis.

Pasaulis už mokyklos sienų panašus į mokyklos kiemą; jis prasideda ten, kur dažnai turite nuspręsti, ar prisidėsite prie tų, kurie užgaulioja ir persekioja silpnesnius už save, ar juos

apginsite- skriaudžiamuosius. Jūsų pasirinkimas – tai Jūsų durys. Todėl nenuleiskit rankų, nes darbas ir ryžtas nenuveina veltui. Vieną dieną, vienoje ar kitoje šalyje gal net ir po daugiau nei 100 metų šie darbai pasieks savo tikslą. Nebijokit priimti, išklausyti ir likit ištikimi sau, savo vertybėms, savo idealams. Idealią laiką dar nėra praeito amžiaus atgyvena, jie gyvens tol, kol mes jais tikėsime ir jų sieksime...

Mintimis dažnai sugrįžtu į Lietuvą, į mieląją Laukuvą, į mažąsias Gulbes prie savo beržo, į mokyklos suolą; prisimenu knygų kvapą, baltą kreidos judesį tarp mokytojo pirštų ant juodos lentos, saulės spindulius, viliojančius pabėgti iš paskutinės matematikos pamokos, ir tą aksominį saugumo jausmą, jog šalia Tavęs yra Jie (mūsų mokytojai), kurie žino ne tik lygties sprendimą, reikiamą žodį, trūkstamą datą, bet svarbiausia – žino tai, kas Tau geriausia.

Ar kada fiziškai sugrįšiu į Lietuvą, ne atvažiuosiu, bet grįšiu? Nežinau ir negaliu atsakyti... Žinau, kad TEN po lietuvišku beržu mano šaknys, mano pamatai, mano žemaitiško charakterio raktai, tačiau mano namai yra ČIA, mano namai yra PASAULIS... Mano rankoje šiandien dukrytės rankelė, kurią tvirtai suspaudžiu, kad padrašinčiau žengiant pirmuosius žingsnius už jos pirmųjų durų...

Mano Mielieji, aukit ir stiprinkit savo šaknis, suraskit save, po to išsiskleiskit PASAULIUI, ne tik savo kaimui, ne tik savo valstybei, ne tik Europai... PASAULIUI! Būkit jo dalimi !..

Aš esu tikra, kad vieną dieną vienoje epochoje mes tikrai susitiksim kur nors šiame Pasulyje...

Jūsų Renata Jokubauskaitė- Hug

Gulbės- Laukuva- Liuksemburgas

2001 m. laidos abiturientė

Spaudai laišką parengė Renatos klasės auklėtoja Aurelija Bitinienė